

много не мислило, то направи едно съзаклятие срещу Теодорика и начна тайно да се договаря съ Византийско-то правителство. Теодорикъ се научи и веднага захвана да затваря, да испитва и да наказва съзаклетници-тъ. Въ съзаклятие-то билъ и папата. Теодорикъ и него затвори и държа го въ тъмницата, дордѣ да умрѣ. Подиръ туй приключение умрѣ и Теодорикъ, и католишко-то духовенство измисли една легенда и прѣсна слухъ, че ужъ дявола му занесълъ душа-та въ кратера (дупка-та) на волканъ Липари, дѣто, както се мислило тогава, билъ отвора на ада. А кой е видялъ това? — Видялъ го е нѣкой-си пуштинякъ. — А да ли ума на този пуштинякъ билъ здравъ или побърканъ? — Таквизи питання никой не си задавалъ на него време, зашто-то то би тогазъ значило, че има хора, които искать да мислятъ. На сѣки начинъ легенди-тъ били много полезни за духовенство-то. То (духовенство-то) на радо сърце приело приказка-та на пуштиняка, а може-би и само измислило туй видѣние — на послѣ пуенало, че ужъ пуштиняка е видялъ сичко това, заштото нему най-много вѣрвали хора-та. И така подиръ едно или двѣ столѣтия таквази измислица и уйдурма ставала схшта истина и утѣшение на вѣрующти-тъ; а тази уйдурма скептици-тъ на VI и VII вѣкъ — само ако ги е имало — никакъ не смѣяли да бутнать и пазили я като нѣкоя светиня.

Друга една легенда, която по-послѣ станала, оште по-очевидно показва, какъ и за какво е направена. Френски-тъ кралъе, които страдали непрестайно отъ